

ската поговорка: *chi va piano, va sano, é chi va sano, va lontano*.

— Има йоще единъ въпросъ, съ който искамъ да се обърна тука къмъ всички: обичатъ-ли тий (българитѣ) русситѣ? Имали-ли сж англичанитѣ право да се боятъ, че тѣзи освободени области ще станатъ аванпостове на сѣверната армия на пхтя ѝ къмъ Цариградъ? Отъ всичко, което азъ узнахъ, струва ми се, че маркизъ Bath прѣкрасно излага сжщността на българскитѣ чувства къмъ великитѣ държави, като говори, че българитѣ обичатъ държавитѣ до толкова, до колкото тѣ прѣдполагатъ, че могатъ да разчитватъ на съдѣйствиата къмъ всѣка една отъ тѣхъ. Тѣ иматъ симпатия къмъ Франция и безъ задни мисли: тѣ нѣма за какво да се страхуватъ отъ нея. Франция всѣкога е защищавала принципа на националноститѣ и тя е създадала Италия въ 1858 година. На истокъ тя е покровителствувала християнитѣ и тя би нѣмала нищо противъ съединението на българскитѣ населения. Трѣбва ли да се прибави, че тя тука била прѣдставляема отъ единъ образованъ и любезенъ чловѣкъ, гостоприемната трапеза на когото била най привлекателна въ София, г. Шефера, който неотдавно билъ назначенъ въ Черна-Гора? — Относително Англия, тѣхнитѣ чувства сж доволно размѣсени. Тий, наистина, обоготворяватъ Гладстона и знаятъ наустъ неговитѣ рѣчи по поводъ на *Bulgarian atrocities*, но тий кълнатъ торитѣ и Биконсфилда, слѣпитѣ приятели на Турция. — Австрия тѣ не обичатъ. Тий я укоряватъ за враждебността къмъ тѣхнитѣ волности, за подбутване княза къмъ реакция, за враждебността къмъ славянитѣ, и особено зарадъ противодѣйствието за освобождението на Македония, прѣдъ видъ че иска да я глътни и да помага за прозелитизма на римската църква. Тѣ съвсѣмъ не сж нетърпими и даже гледатъ на турскитѣ помаци, като на свои братъя, защото тий сж отъ българско племе; но отъ врѣме на църковнитѣ прѣспирни отъ 1860 година до 1872, тий много се страхуватъ отъ интригитѣ на папскитѣ агенти и иезуититѣ. — Къмъ Россия, която ги освободила чрѣзъ толкова пожертвования пари и хо-